

Veselia populară dură trei zile, și atunci când, în ajunul plecării, omul de stat ceru să întâlnească câteva persoane locale de vază care se pusese la dispoziția revoluției și a imamului, el se afla sub acoperișul prefecturii, în mijlocul a o sută de personalități civile și religioase pe care nu le cunoștea și care erau elita orașului.

În clipa în care președintele se apropie de el, imamul de la Moscheea de Vineri i-l prezintă pe Hassan: „un om pios, drept și bun, un element excelent pentru societate și un remarcabil pedagog”.

Președintele îi zâmbi și spuse:

– E bine, continuați, sunteți un exemplu pentru tineri... Copiii noștri au nevoie de profesori ca dumneavoastră...

Hassan se pierdu în mulțumiri, înclinându-se respectuos, și îngăimă:

– Excelența Voastră... o fac pentru binele... Fie ca Domnul și preaiubitul nostru imam să mă ajute...

Când se îndreptă, președintele Parlamentului plecase deja. Fuseseră făcute fotografiile și a doua zi Hassan își procură vreo zece. Cine știe, îi puteau fi de folos cândva! Niciodată nu fusese atât de fericit...

De acum înainte, nicio manifestație sau ceremonie nu se mai ținu în sat fără ca Hassan să fie invitat la ea. Primarul își făcu un prieten din el și-i încredință responsabilități. Dar cum să nu fie tentat un escroc, chiar și pocăit, când i se pun la dispoziție hârtie oficială cu antet, ștampile, o mașină de serviciu și o parte din finanțele orașului?

Pentru un timp, Hassan reuși să reziste tentației, însă oamenii care-l solicitau și care erau dispuși să-l recompenseze pentru fiecare serviciu sfârșiră prin a învinge fragila și recenta lui integritate. Din clipa aceea, începu să distribuie permise și privilegii cu o ușurință tulburătoare.

Până în ziua în care comise o eroare. Autoriză construcția unei case pe un teren viran, pe care nimeni nu părea să-l reclame și pe care și-l însușise. Primise drept urmare o sumă frumoasă de bani.

Totul ar fi decurs bine dacă secretarul primăriei nu l-ar fi informat, câteva zile mai târziu, că pretinsul teren abandonat aparținea familiei cuscrilor lui.

– Ai vândut ceva ce nu-ți aparținea.

– Terenul ăsta abandonat mi-a fost vândut luna trecută și l-am vândut din nou la puțin timp după aceea proprietarului său actual.

– Toate actele sunt false. Tu le-ai redactat pe toate.

Ancheta nu a durat multă vreme și scandalul a luat proporții. A fost imediat arestat și aruncat în închisoare. A stat acolo timp de două săptămâni, până când procurorul islamic al regiunii l-a chemat în biroul său.

– Să furi statul, să-l escrochezi pe Dumnezeu, să trădezi revoluția au fost, așadar, singurele tale ambiții de câțiva ani încoace. Ai încercat să-ți ștergi trecutul mizerabil, însă serviciile mele au putut să reconstituie totul. Poporul suferă și plătește prin sânge apărarea pământului său contra invadatorului infidel, și tu, tu nu căutai decât să te îmbogățești pe spatele fraților tăi. Nu meriți nici măcar glonțul care te va ucide.

Hassan Lajevardi lăasă capul jos, cu lașitate.

– N-ai nimic să-mi răspunzi? Îți mărturisești greșelile?

– Da, îmi mărturisesc greșelile. N-am nimic de spus...

Se lăsă o tăcere grea. Îl vedea pe procuror întorcând nervos paginile unui dosar, citind câteva rânduri, ridicând capul, apoi coborându-l din nou în hârtiile lui.

– Tot n-ai nimic de spus în apărarea ta?

– Nu, domnule, n-am nimic de spus, doar că vă cer clemență pentru greșelile mele.

Bărbatul îl fixa cu privirea. Turbanul lui negru părea să se țină grație celor două urechi imense care se revărsau de-o parte și de alta a feței. Nu părea să aibă 30 de ani. Era practic spân, și semăna cu acei eunuci din haremuri pe care-i vezi în miniaturile vechi.

– N-ai avea nicio propunere să-mi faci, nicio târguială ca să-mi obții clemența?

Hassan nu se îndoia că va sfârși ajungând în acest punct. Aștepta întrebarea al cărei răspuns era pregătit de cincisprezece zile.

– Nu posed mare lucru, dar puținul pe care-l am poate fi pus la dispoziția revoluției și al serviciilor dumneavoastră.

– Și la cât se ridică ofranda ta?

– Câteva monede de aur pe care le-am câștigat prin munca mea de institutor de când sunt în

acest oraș. Nu-i mult, dar mă voi lipsi cu mândrie de ele pentru marea cauză națională.

Procurorul bătea ușor cu un creion pe dosar. Un mic rictus îi apăru pe buze. Păstră tăcerea preț de un minut bun, fixând acuzatul.

– Unde sunt banii ăștia?

– Am câțiva asupra mea, restul sunt la bancă.

– Arată ce ai asupra ta.

Încet, Hassan își deschise centura și scoase din ea 12 *pahlavi* pe care-i puse pe masa magistratului. Omul îi numără.

– Ești sigur că e tot ce ai asupra ta?

– Da, e tot... puteți verifica.

Și-i întinse centura.

– Te cred... Și restul, când vei putea să mi-i dai?

– De îndată ce veți dori...

Hassan adunase atât de multe monede în decursul ultimelor luni, încât fusese nevoit să-și golească centura devenită prea grea. Își îngropase banii sub un copac situat pe un teren pe care-l cumpărase, la ieșirea din oraș.

– Trebuie ca toate astea să se petreacă foarte discret, spuse procurorul. Dar nu pot avea încredere în tine. Ce afacere-mi propui?